

Ézs; 26:7-11.

„Az igaz ember ösvénye egyenes” – mondja az ige. Mi pedig könnyedén napirendre térünk e felett, esetleg filmélményeink hatása alatt gondolatban még azzal is kiegészítjük, hogy „és némiképp unalmas”. De ez nem a valóság. A valóságban ez az út abszolút nem unalmas. Sőt! Olykor túl izgalmas is. Ezért van, hogy sokszor pont a félelem taszítja le az embert az egyenes útról. A félelem szüli gyakran a kerülő utakat. Olykor talán félek az utamat mások előtt nyíltan felvállalni. Máskor meg félek, hogy egyenes úton nem érek el valamit, ami nekem nagyon kéne, s jön ilyenkor a ravaszkodás kerülő útja. Mert attól félünk, hogy valamit nem kapnánk meg az Istentől, ami nekem kéne. De mi a félelmünk alapja? A bizalmatlanság. Nem bízunk a mennyei Atyánkban. Nem hisszük eléggé, hogy ő minden szükségést megad nekünk. Ezért valami görbe úton elindulunk, hogy magunknak szerezzük meg azt, ami kell. Mert nem hisszük, hogy ő az egyenes úton megadja... Pedig hányszor és hányszor megtapasztaltuk az ő mérték feletti bőkezűségét?!

De sokszor mégis olyan rest a szívünk arra, hogy bízunk az Istenben. Sokszor egyszerűen nem tudjuk letenni az ő kezébe, hogy mi az, ami nekünk tényleg kéne. Nem tudjuk sokszor elfogadni, hogy amit annyira akarok, az nekem esetleg nem is szükséges, s igazából nem is kéne. *Csak én nem tudom elképzelni, hogy úgy is lehet teljes életet élni, ha a megálmódottnál, (esetleg megszokottnál) kevesebb a pénzem. Vannak emberek, akik emiatt mindenféle csaláshoz folyamodnak. Más nem tudja elképzelni a boldog életet, ha a tökéletesnél gyengébb az egészsége. Olyan is van, aki nem tudja elfogadni, hogy lányai szülessenek, ezért ha lánynak ígérkezik egy magzat, abortáltatja. Kínában gyakori ez a jelenség. Megint más a boldogságot lehetetlennek tartja, ha a vágyottnál kisebb a hatalma. Nehezünkre esik elhinni, hogy úgy is lehet boldog életet élni, sőt csak úgy lehet, ha nem én tartom a kezemben az összes szálát, ha nem én irányítom az egész világot. Nehéz tudomány ez mindenkinek. Nehéz a gyermeknek elfogadni, hogy a szülő akaratához alkalmazkodni kell. Nehéz elfogadni, hogy nem ő irányíthat. Nehéz elfogadni sok feleségnek, hogy a férj a családfő. Nehéz elfogadni a beosztottnak, hogy nem ő a főnök.* Mert valahol mindenkiben él az a gondolat, ha én lehetnék az igazgató..., vagy inkább a miniszterelnök..., de még annak is kicsi a hatalma, ezért inkább egy teljhatalmú király. S talán már az eddigieket sem mondjuk ki, pedig a vége e gondolatsornak még ennél is tovább megy bennünk; s előbújik az ősi, a kísértő ébresztette vágy, ha én lehetnék az Isten! A magam, az életem és körülményeim teljhatalmú ura. – Ez volt az első kísértés, mely ott van befészkelve ma is minden ember szívében. Ebből származnak a görbe utak, melyek mindig a boldogsághoz vezető rövidebb útnak mutatják magukat, de nagyon rossz helyre, a szégyenbe, végső esetben pedig Isten ellenségei közé az emésztő tűzbe vezetnek.

S bár ezt mi, keresztyén emberek tudjuk, olykor talán görbe útjaink rosszvégét tapasztaltuk is, mégis újra és újra iszonyatosan nagy kísértés, hogy az Isten egyenes útja helyett valami magunk alkotta, ravaszdi, görbe úton keressük akaratunk megvalósulását. Nagy kísértés. El is bukjuk olykor, s mindig el is bukánk, és kesze-kusza útjaink labirintusába végképp bele is zavarodna életünk, ha nem maga Isten egyengetné ösvényeinket. Ahogy az ígében olvastuk: „te egyengeted az igaz ember útját”. Mit is jelent ez?

Olykor azt is, hogy Isten nyit meg előttünk kapukat, elvesz előlünk áttörhetetlennek tűnő akadályokat. Megnyitja a Vörös-tengert, lerontja Jerikó várfalát, és így tovább, hogy választottai járhassanak az egyenes úton. Biztos valamennyien tudnánk mondani példát az életünkben arra, hogy Isten elhárított előlünk akadályokat, hogy jó irányba vezethesse életünket. Ezt is jelenti, hogy ő egyengeti az utunkat, de közel sem csak ennyit jelent. A mai ígében azt látjuk, hogy jelent ez az egyengetés egészen mást is. Van ennek egy mélyebb síkja is.

Isten nem csak a körülményeket formálja, hanem bennünket is. Ezért azt is jelenti az egyengetés, hogy Isten Szentléleke munkálja bennünk azt a szívbeli bizalmat Isten iránt, hogy el tudjuk fogadni az ő egyenes útját, azt a bizalmat, hitbeli bátorságot, hogy merjünk járni az egyenes úton, s ne féljünk attól, hogy ezen az úton kimaradunk majd valamiből. Sőt azt a bátorságot is kimunkálja bennünk a Szentlélek, hogy ne féljünk az úton lévő nehézségektől, olykor isteni dorgálásoktól se. *„Ítéleted idején is benned reménykedtünk, Uram.”* – mondja a próféta. Ez az Isten iránti bizalomnak egy igen magas foka, mikor az ember el tudja ismerni, hogy a baj az életén Isten jogos ítélete. (Bár nem biztos, hogy egy konkrét bűn büntetése.) A bizalom magas foka, ha fel tudja ismerni, hogy Isten az ítélettel valami jobbra akar tanítani, s mindeközben elsődlegesen nem arra vágyik, hogy a helyzete javuljon, hanem – ahogy a próféta mondja – az ítélet hordozása közben is *az Úr neve dicséretére vágyott lelkünk.* Ez az érzület jelenti azt, hogy helyén van valakinek az élete. Mikor nem az az első szempont, hogy nekem kényelmes legyen, hanem az, hogy az Úr neve dicséretesen, akkor állt a megfelelő útra életünk, mely úton már nem magunk körül, magunkba gabalyodva forgunk, hanem az Isten felé haladunk. *Így tudta Istent dicsérni Pál apostol a fogságban, István diakónus, mikor éppen megkövezték, ő-keresztyének, miközben római cirkuszokban a porondon állva várták, hogy vadállatok falják fel őket, s az egyház sok-sok szentje és mártírja azóta is. Nem azon keseregtek, hogy még a földön mi mindent szerettek volna megélni, hanem dicsőítették Istent, mert tudták, hogy a mennyben micsoda boldogság vár rájuk. Ezért nem léptek a tagadás és ravaszkodás görbe útjára.* Mert ezzel a tudattal, ezzel a hittel van elég bátorság járni az egyenes utat. Mi is csak akkor lehetünk az egyenes úthoz elég bátrak, ha a Szentlélek a célra, a mennyre emeli tekintetünket. Mert magunktól ehhez nincs erőnk. Magunktól csak énekelni tudjuk, hogy „ó-emberünk ha szenved, az jó nekünk, tudom, ki testnek, vérnek enged, az nem jár jó úton”, de valóban elfogadni Istentől a nehézségeket, s közben az ő dicsőítésére gondolni csak akkor tudunk, ha valóban a Szentlélek munkálja ki bennünk a helyes érzületet. Ezt pedig kérni kell. Imádság, imádság, imádság. Csak így, csak Istent kérve lehetséges a keresztyén élet, mert Isten teszi egyenessé, menny felé vezetővé az életünk útját. *Én magam is sokszor tapasztaltam, hogy a próbák között nem lettem volna képes megmaradni az egyenes úton, s nem csak botladoztam volna rajta, minthogy botladozom is, hanem*

világgá szaladtam volna róla olykor, ha nem Isten tartott volna meg, ha nem ő egyenesítette volna az utamat. Isten tudja megtenni ezt. Nekünk pedig helyénvaló ezt tőle kérni, helyénvaló ezzel a kéréssel éjjel-nappal őt keresni.

Valahogy úgy, mint Ézsaiás, aki azt írja, hogy éjjel is Istenhez vágyódik, és szívből keresi az Istent. Ha te véletlenül még nem jársz ott, hogy álmodban is az Istent keresd, hogy álmodban is imádságokat mondjal, ne ess kétségbe. Már az is nagyon jó, hogyha amikor hajnalban felébredsz, nem dühödött hánykolódásba kezdesz arra gondolva, hogy reggel bezzeg milyen álmos leszel, hanem kihasználod a csendet, s visszaalvásig csak imádkozol magadban. Végiggondolod, mi mindenért lehetsz hálás, és megköszönöd. Az Úr elé viszed kéréseidet és vágyaidat, s mindenekfelett élvezed közelségét és dicsőítéd őt. Ha így imádkozol lefekvéskor, meg ha úgy adódik, hogy kerül az álom, az nagyon jó.

Mert a sok ima azért is fontos, mert ezáltal nyílik a szemünk arra, hogy meglássuk, amit hit nélkül nem lehet látni, hogy Isten emeli fel karját, kezével ő cselekszik a bőségben éppúgy, mint a szükségben, a kegyelemben ugyanúgy, mint az ítéletben. S az imára válaszul kapott Lélek által felnyílhat a szemünk arra, hogy kegyelmében és ítéletében egyaránt a féltőn szerető Istent lássuk meg. Mert a bajban némely vallásos ember képes felfedezni az ítéletes, haragvó, bosszúálló Istent, de csak a Lélek által válunk képessé meglátni a féltőn szerető Istent, mikor a nehézségek és próbák között esetleg magunk is szenvedünk. Hasonlóan a kegyelmében a Szentlélek nélkül csak azt látnánk meg, hogy nincs következménye gonosz tetteinknek, s nem tanulnánk igazságot. Mert mind hajlamosak vagyunk arra, hogy visszaéljünk a kegyellemmel. De a Lélek által láthatjuk, hogy gonosz tetteinknek nagyon is van következménye. Láthatjuk, hogy nem ingyen van a kegyelem, legalábbis Jézusnak nagyon sokba került. Mert ő szenvedte el bűneink végső és méltó ítéletét, hogy mi megkaphassuk ingyen a kegyelmet. S ha ezt a Lélek által látjuk, akkor már nem újabb bűnre csábít, hanem a féltőn szerető Isten iránti hálaadásra indít minket a kegyelem. – Ezt munkálja bennünk Isten Lelke, hogy ezzel segítsen nekünk, hogy igaz emberré lévén egyenes lehessen a mi ösvényünk. Így egyengeti Isten az igaz embereknek, a választottak útját, hogy ne kerüljenek Isten ellenségei közé, akiknek a megemésztő tűz a végső sorsuk.

Mi már tudjuk, hogy az igazak, megigazultak közé tartozunk, s tapasztaljuk, ahogy Isten segít minket az egyenes úton járni. De rengeteg ember még nem látja Isten felemelt kezét, nem fogadja el ítéletét, nem érzi féltő szeretetét, nem érti kegyelmét, s nem hiszi, hogy ő is az egyenes, Istenhez vezető úton lehetne boldog a választottak között. Sok-sok ember, aki nem látja, hogy Jézusban Isten emelte fel kezét, tárta oda a keresztre azért, hogy a bűnösökből választottak lehessenek. Sokan nem tudják még, hogy Jézus értük is meghalt, hogy nekik ne kelljen megemésztődni az örök tűzben. Ők csak akkor fogják mindezt meglátni, ha látják, ahogy mi az egyenes úton járunk, s hallják tőlünk az ítéletes időkben is Isten nevének dicséretét. Kérjük Istentől, hogy tegye egyenessé ösvényeinket, hogy egyenesen járva, nevét dicsérve szolgálhassuk őt. Ámen.

1. Mitől válik az igaz ember útja egyenessé?
 2. Az ítélet idején mire vágyott a próféta lelke?
 3. Mi az ítélet célja?
 4. Mire hajlamos a kegyelmet kapó bűnös?
 5. Mi történik azzal, aki végleg Isten ellensége marad?
-
- a) Volt olyan, hogy félelemből nem vállaltad fel az Isten útját? Esetleg olyan, hogy valamit meg akartál szerezni magadnak, s ezért mentél „görbe útra”?
 - b) Milyen példát tudsz mondani arra, mikor Isten kaput nyitott előtted, s így egyengette az utadat?
 - c) Volt olyan nehézség életedben, amiről úgy gondoltod, hogy Isten igazságos ítélete volt akár személyes bűnöd, akár egy közösség bűne miatt? S volt olyan baj, amiről biztosan tudod, hogy nem ítéletként van jelen életedben, hanem valami más okból, mint pl. Jóbnál? Nehézségeidben van gondod Isten neve dicsőítésére?
 - d) Mit gondolsz arról, hogy ha a bűnös kegyelmet kap, nem tanul igazságot?
 - e) Álmatlan éjszakáidon imádsággal szoktad kitölteni az időt? Volt rá példa, hogy Istennel álmodtál, vagy álmodban imádkoztál?